

Predikan Palmsöndag 2016

Välkommen, välkommen hit, vem du än är, var du än är. Så skulle man kunna sammanfatta den här dagens texter. Välkommen, välkommen, hit!

”Ni var utanför gemenskapen med Gud, men nu är ni inräknade, inbjudna!” ”Gud ska välkomna alla folk, alla människor som vill följa honom, Guds hus ska kallas ett bödens hus för alla folk.” Välkomna, välkomna hit!

Ännu ett år kommer han ridande till oss, Jesus, på sin åsna. Inte på en stor kunglig stridshingst, inte i en vagn med bärare. Nej, på en åsna, ett lastdjur. Långsamt, anspråkslöst, lågmält.

Vad är det för en värld han kommer ridande till den här gången? Är det en värld som ekar av Guds utrop? Är det en värld som ropar tillbaka: Välkommen, välkommen hit, vem du än är, var du än är?” Nej. Det är en värld som håller ganska hårt i sitt, som stänger sina gränser, som bygger stängsel och som är rädd för framtiden. Krampaktigt klamrande vid vad vi så ofta misstar för trygghet: materiellt välstånd, möjligheten att välja telefon, skola, parters, kläder, bilar, hus, uttryckssätt, religiös tillhörighet. Min frihet. Min trygghet. Min gräns. Jag. Alla för alla och en för en. Ryms Gud i en värld där jag själv ska ha så stor plats som möjligt? Kommer Jesus ens fram till oss i år, blir han stoppad vid gränsen, ålderskontrollerad, nekad tillträde till vårt ”vi”? Så rika, och så oerhört fattiga vi är.

”Välkomna, välkomna hit!”, så säger Gud till oss. Jesus kommer där, stillsamt ridande på sin åsna genom någon av portarna till Jerusalem. Och folket hurrar! Vi vet att de där hurraropen inom några dagar ska förvrängas från ”Hosianna i höjden! Välsignad är han, som kommer i Herrens namn!” till ”Korsfäst! Korsfäst! Vi har ingen kung utom Caesar!”

Rädslan. Rädslan som får oss att krympa, att skrumpna ihop och till slut bara se oss själva, och en förvrängd bild av oss själva. Behöver vi en räddare? Behöver vår värld en räddare? Ja.

Han rider in genom en av Jerusalems portar, och profetian uppfylls: ”Se, Jerusalem, din konung kommer till dig, i ringhet kommer han, ridande på en åsna.” En kung. Det var inte som de romerska segertågen, med mullrande järnsulade sandaler som slog mot

stenarna och manifesterade världslig och militär makt. Det var med de försynta ljuden från en åsnas hovar mot gatan som kungen kom. Och vi känner igen honom, för vi är skapade till hans avbild. Vi anar vad godhet, fred och hopp är.

För räddningen kommer inte genom de stora gesterna. Guds röst hörs inte i bomberna utan i barnskratten som tystnar. Hoppet och tryggheten kommer inte genom den som är beredd att stänga för andra utan genom den som är beredd att vänta på att bli insläppt. Räddningen kommer inte genom den som är beredd att strida för den utan genom den som är beredd att lida för den. Friheten kommer inte genom den som är beredd att döda för den, utan genom den som är beredd att dö för den.

Det är den mäktigaste rörelsen som världen någonsin har skådat, denna åsneritt. Den förändrar inte uppifrån, som lagar och tvång, utan inifrån, som kärlek och hopp. Så länge vi delar in världen i ”vi och dom”, där vi kan förlägga ondskan hos ”de andra” - oavsett om det är sverigedemokrater, muslimer, stockholmare, kristna, ateister, män, kvinnor, konservativa, liberala, socialister eller vilka det nu är som just vi tenderar att demonisera, är vi hopplöst förlorade. Jesus ger oss inte möjligheten att lägga det onda utanför oss själva. Hans väg är vägen till korset, till att lida och dö för dig, för mig och för varje annan människa. Här görs ingen skillnad - alla har vi syndat och gått miste om härligheten, och för var och en av oss var Gud beredd att dö. Och han skulle göra det hundrafalt igen om det behövdes.

Hur kommer Jesus till oss, till dig och mig? Ja, det är nog inte så annorlunda, egentligen. Han kommer stillsamt genom någon av portarna i våra liv. När våra portar är öppna. För det är det som är det fascinerande. Det är inte när vi kämpar och är som bäst, när vi försöker uppnå helighet i oss själva, som han kommer till oss. I det sorlet hörs inga åsnehovar. Det är tvärtom när vi släpper ner händerna, ger upp vår egen själv rättfärdighet, och liksom släpper taget, som vi plötsligt anar ljudet av små hovar i vårt inre. Det kan vara när vi går igenom svårigheter i livet, när vi förlorat någon vi älskar, eller när vi fått barn, när vi går från barn till vuxen, från arbetande till

Predikan Palmsöndag 2016

pensionär, eller när vi helt enkelt i bön plötsligt kan släppa ner händerna och säga: "Kom Herre, Jesus, här är jag."

Genom Jesus öppnas porten på vid gavel till Gud, till hoppet, till friheten. Till att inte behöva sträva efter att bli den bästa i världen - och att istället bli det bästa för världen.

Ibland är det som att vi tror att Jesus är en port som stänger ute. Men så fungerar inte en port. Så fungerar en mur, en vägg, ett stängsel. Den muren finns där, den är den bortvändhet från Gud som vår värld är fångad i, som resulterar i vår vilshenhet, vår fiendskap, vår rädsla, vår inkräkthet i oss själva. Den mur som finns utanför oss och inom oss. Jesus är den port som Gud har öppnat för alla folk, för alla människor, för dig och för mig. "Välkommen, välkommen hit, vem du än är, var du än är."

Elias Eriksson, komminister i Vallentuna församling
elias.j.eriksson@svenskakyrkan.se